

PRESSENS
FAGLIGE UTVALG

PFU-SAK NR. 077/16

KLAGER: Byggmestrenes takseringsforbund
ADRESSE:
PUBLIKASJON: Bergens Tidende
PUBLISERINGSDATO: 09.03.2016
STOFFOMRÅDE: Diverse
SJANGER: Kronikk
SØKERSTIKKORD: Samtidig imøtegåelse, tilsvare
REGISTRERT: 15.03.2016
BEHANDLET I PFU: 24.05.2016
BEHANDLINGSTID: 69 dager
KLAGEGRUPPE: Interesseorganisasjon
PFU-KONKLUSJON:
HENVISNING VVPL.:
OMTALE/ANONYM.:
MERKNADER: Klage med samtykke

SAMMENDRAG:

Bergens Tidende (BT) publiserte **onsdag 9. mars 2016** en kronikk skrevet av fagdirektør Thomas Bartholdsen i Forbrukerrådet. Kronikken hadde tittelen «**Megleren bør ikke bli enerådende**», og i ingressen sto det:

«Folk ønsker ikke at eiendomsmeglere skal gi verdivurdering på boligen. Det ønsker ikke vi heller.»

Videre skrev fagdirektøren:

«Talsmenn for Byggmestrenes [t]akseringsforbund uttaler til Bergens Tidende 15. februar at det er en seier for forbrukerne hvis takstmannen ikke setter markedsverdi for boliger som legges ut for salg. Forbrukerrådet reagerer sterkt på dette. Det er også faktisk en ganske drøy påstand av Byggmestrenes takseringsforbund å hevde at det er deres synspunkter som representerer forbrukernes interesse i denne saken. (...)

Forbrukerrådet har gjort undersøkelser om hva forbrukerne selv ønsker. Vi kan trygt slå fast at disse ønskene er stikk i strid med det foretakene i Eiendom Norge og deres våpendrager Byggemestertakseringsforbundet foretrekker. Media i Bergen fortjener takk for å ha avslørt eiendomsmeglerbransjens spill i kulissene, med sikte på å legge om bolighandelen.»

Fagdirektøren refererer også til mer av det som fremkom i den tidligere publiserte BT-artikkelen, med tittelen «Desse takstmennene vil la meklaren styra prisen» (publisert 15.02.2016):

«Byggmestertakseringsforbundets talsmenn sier i BT at de ikke er i stand til å sette markedsverdier. Det er ytterst sjelden man ser talsmenn for en yrkesgruppe stå frem i avisen med budskapet om manglende ferdigheter. Det er i og for seg positivt, men ikke når det åpenbart kombineres med lav vilje til å lære, og når det benyttes for å føre egne oppgaver over til andre yrkesgrupper som har enda lavere troverdighet, som eiendoms-meglerne i dette tilfellet. Jeg tror ikke de to takstmennene som står frem i avisen og forteller om sin egen mangel på evner, ferdigheter og manglende kapasitet til å lære seg enkle dataprogrammer forstår hvor potensielt ødeleggende dette kan være for deres egen og bransjeforenings troverdighet i forbrukernes øyne.»

Fagdirektøren sender også en oppfordring til media i kronikken:

«Byggmestrenes takseringsforbund er en uhyre fersk nykommer av en kommersiell aktør – en bransjeforening. De kan selvsagt ta til orde for hva de vil, og deres medlemmer ønsker sikkert flere oppdrag. At slik smisking i media overfor eiendomsmeglerbransjen kan gi en kortsiktig gevinst, kan man jo ikke utelukke. Kanskje media i Bergen har lyst til å følge opp om eiendomsmeglerne bestiller mer arbeid fra disse? Vi vet jo at eiendoms-megleren gjerne påvirker forbrukernes valg av takstmenn.»

I kronikken omtales for øvrig undersøkelser Forbrukerrådet har gjennomført, og med bakgrunn i resultatene fra disse, hevder fagdirektøren:

«Forbrukerne ønsker seg altså takstmenn som både gir vurdering av tilstanden og av markedsverdien. Forbrukerne tenker logisk. For hvordan skal man på holdbart vis gi god vurdering av markedsverdi dersom man ikke kjenner tilstanden, hvilket eiendomsmegleren jo ikke gjør?»

Fagdirektøren avslutter slik:

«Forbrukerrådet er ikke særlig imponert over argumentene når Byggmestrenes takseringsforbund vil gjøre megleren enerådende. Forbrukerne står selvsagt langt tryggere i livets viktigste handel når de kan støtte seg på to fagmenns vurderinger av verdien på det de skal selge eller kjøpe.»

Kronikken ble publisert i både papir- og nettutgaven til BT. I papirutgaven var teksten illustrert med en mindre faksimile av artikkelen som ble publisert i BT 15. februar 2016. I tillegg var et sitat fra teksten fremhevet gjennom rosa farge på skriften. I nettversjonen av fagdirektørens kronikk var det lagt inn en lenke til blant annet artikkelen publisert 15. februar.

To dager senere, **fredag 11. mars 2016**, svarte informasjonsrådgiveren i Byggmestrenes takseringsforbund (BMTF) på kronikken til fagdirektøren i Forbrukerrådet. Svarinnlegget hadde tittelen «**Forbrukerrådet på ville veier**». Også dette tilsvaret ble publisert i både papir- og nettutgaven. I svarinnlegget het det blant annet:

«Forbrukerrådet er til for alle parter i eiendomshandelen, men i sin fremtreden virker det som at de glemmer at selger også er forbruker. (...) Salgssummen reguleres av markedet, og det er ingen trygghet i å være flinkest til å gjette hva den blir. Det sier ingenting om tilstanden på boligen. Både kjøper og selger er trygge med en god tilstandsrapport. Enn så lenge er Byggmestrenes takseringsforbund (BMTF) eneste forbund som har absolutte krav til praktisk byggfaglig kompetanse for sine medlemmer, og eneste forbund som kun leverer tilstandsrapporter etter standarden som Forbrukerrådet selv anbefaler, NS 3600.

Det Forbrukerrådet elegant ignorerer, er hva meglere i Bergen faktisk sa.

Praksisen i Bergen har vært at leiligheter selges kun med verditakst, som alle er enige om ikke sier noe om tilstand. På møtet, der hele takstbransjen ble invitert, ønsket meglere at takstmennene heller skulle lage tilstandsrapport på leiligheter. Men de ønsket bort den misvisende markedsverdien.

Dette er vanlig praksis i nesten hele landet, og har i årevis vært ukontroversielt. Markedsverdi er heller ikke høyt prioritert av de andre forbundene, men er et frivillig tillegg i rapportene (...).»

«Forbrukerrådet trekker ofte frem den danske modellen som et positivt eksempel, altså slik bolighandel håndteres i Danmark. Der setter ikke takstmann markedsverdi. Det gjør megler og selger i fellesskap. Videre tillegger Forbrukerrådet BMTF uttalelser som er uriktige: '... sier i BT at de ikke er i stand til å sette markedsverdier' påstås det, med referanse til en artikkel fra februar. Det som sto på trykk var 'Slike vurderinger er meklar mykje bedre på enn oss'. I dette ligger at eiendomsmeglerne er tettere på markedet. (...)»

«BMTFs takstmenn har samme utdanning som andre takstmenn. Takstbransjen er ikke meglerbransjens kontrollorgan. (...) Vi er svært positive til å skille takstmannens og meglers oppgaver. Men man trenger ikke lovverk for å endre praksis med det samme.

Takstbransjen har i flere sammenhenger blitt kritisert for å være styrt av meglere. Det eneste meglere kan påvirke i en tilstandsrapport, uten at det oppdages, er markedsverdi. Faktiske feil og mangler vil kunne påvises i ettertid, mens feil i markedsverdi kan bortforklares. Ved å fjerne markedsverdi fra rapportene, fjerner man også koblingen mellom megler og takstmann. Reell uavhengighet handler ikke om lovendring, men bransjens egen endringsvilje.

Forbrukerrådet angriper oss helt uten empirisk grunnlag. Hadde situasjonen vært slik at det var kommet inn overveldende mye klager på oss fra forbrukere, ville saken vært annerledes. Det kan ikke vises til en eneste klage. Faktum er at BMTF er en ny aktør som tenker annerledes. Generelt burde Forbrukerrådet oppfordre til økt konkurranse, fordi det oftest gagnar forbrukeren.»

KLAGEN:

Klager er Byggmestrenes takseringsforbund (BMTF) som også klager med samtykke fra de to medlemmene som stilte opp i BT-artikkelen publisert 15. februar 2016 (artikkelen som fagdirektøren i Forbrukerrådet henviser til i den påklagede kronikken, artikkelen er vedlagt, sekr. anm.). Slik klagerne ser det, utløste kronikken både deres rett på samtidig imøtegåelse (VVP 4.14) og tilsvarende (VVP 4.15).

Klagerne anfører: «Forbrukerrådet går til sterkt angrep på forbundet og personlig på forbundets to medlemmer som var intervjuet i avisen 15. februar, i forbindelse med uenighet

mellom bransjeaktører innen eiendomshandelen, der BMTF er part. (...) Forbrukerrådet kommer med påstander som vi mener er beviselig feil, eller for fritt tolket. De er også fremsatt i en tone som er uvanlig krass[.]»

Klagerne siterer fra deler av kronikken, og anfører: «Sakens kjerne er hvorvidt takstmannen skal sette markedsverdi eller ikke. Det er vanlig praksis i nesten hele landet at dette ikke inkluderes i rapportene.» Slik klagerne ser det, har forbundet ytret et synspunkt i saken, men aldri «hevdet å representere forbrukerens interesse», slik fagdirektøren i Forbrukerrådet skriver.

Klagerne mener seg mistenkeliggjort og at det i kronikken at antydes «uheldige bindinger til en av aktørene». Det anføres: «Faktum er at vårt forbund, som de to andre forbundene, har en helt vanlig dialog med Eiendom Norge, men at vårt syn er sammenfallende med deres. I motsetning til de to andre forbundene.»

Videre karakteriserer klagerne innholdet i kronikken om kunnskapsnivået til de to tidligere intervjuede takstmennene som «et grovt personangrep», som etter klagernes mening kunne vært «avverget ved samtidig imøtegåelse». Klagerne skriver: «Forbrukerrådet har ikke henvendt seg til oss for å undersøke utdanningsnivået til våre takstmenn, og ved henvendelse fra de eller Bergens Tidende kunne vi motbevist dette før påstanden ble feilaktig trykket. Vi er heller ikke enige i at det stemmer at våre medlemmer har innrømmet manglende kompetanse. Dette mener vi er så feil at det kvalifiserer til løgn (...)»

Klagerne påpeker i denne sammenheng at det også ble benyttet faksimile med bilde av de to takstmennene i papirversjonen av publiseringen, og at oppfordringen til media om å granske BMTF nøyere, også bidrar til urettmessig mistenkeliggjøring; «som om det skulle være noe problematisk at våre takstmenn nå er i full jobb», skriver BMTF.

Slik klagerne ser det, har BT heller ikke jobbet i henhold til punkt 1.5 i Vær Varsom-plakaten (VVP): «Slik vi ser det har to av våre medlemmer blitt nærmest æreskjelt av representanter for Forbrukermyndighet, og at en slik uttalelse potensielt vil kunne skade livsgrunnlaget til disse to som privatpersoner. (...) Slik vi ser det burde det vært stilt krav til Forbrukerrådet å besinne seg (...) Vi mener Bergens Tidende sviktet i å beskytte enkeltpersoner mot overgrep fra myndigheter, og heller bidro til det ved å publisere.»

Når det gjelder anførselen om brudd på tilsvaretsretten (VVP 4.15), handler det om redaksjonens redigering av klagers tilsvarets. Klagerne mener seg «utsatt for strengere sensurering enn hva var tilfelle for Forbrukerrådet», og at «kravet til rimelig omfang i tilsvaret ikke er oppfylt av Bergens Tidende».

BMTF anfører: «Vår påstand er at det var Forbrukerrådet som satte standard for debattnivået, og at vårt fullstendige tilsvarets ikke på noen måte gikk lenger enn den opprinnelige kronikken gjorde. (Originale, uredigerte innlegg er vedlagt, sekr. anm.)

Videre reagerer klagerne på kommunikasjonen med BT om redigeringen av tilsvaret: «Det ble gjort på en slik måte at vi følte vi måtte velge mellom tilsvarets på avisens premisser eller ingenting.» Klagerne mener også omfanget på tilsvaret «ble begrenset»: «Forbrukerrådets kronikk ble viet en hel side i avisen, med illustrasjoner og deler av de feilaktige påstandene fremhevet i rosa tekst (...) Til sammenlikning fikk vårt tilsvarets kun litt over en fjerdedels plass, med ren tekst. (...) Nettversjonen til Forbrukerrådets kronikk var tilgjengelig før papirutgaven var i postkassene. Vårt tilsvarets kom ikke ut på nett før arbeidsdagens slutt på

fredag, med den konsekvens at den var uaktuell påfølgende mandag, når folk er tilbake på arbeid. Den ble publisert uten yrkestittel på nett, noe som svekket troverdigheten ved at den fremstod som publisert av en privatperson. Ikke et stort problem, men det ble påpekt i kommentarfeltet av leser, som ikke forstod hvem som stod bak vårt innlegg. Den var heller ikke å finne på nettsidens første side, kun under siden for debatt.»

FORSØK PÅ MINNELIG LØSNING:

Partene har vært i kontakt med sikte på å løse saken i minnelighet, uten at dette har ført fram.

TILSVARSRUNDEN:

Bergens Tidende (BT) forklarer at utgangspunktet for saken er en artikkel publisert 10. februar 2016, «om at meglerbransjen i Bergen ønsker å fjerne takstmennenes verdivurderinger og bestemme markedsprisen selv» (se vedlegg, sekr. anm.). 15. februar følger BT opp saken med artikkelen der to takstmenn er intervjuet. BT anfører: «Også informasjonsrådgiver Anders Olsen i forbundet kommer til orde i saken.» (Se vedlegg, sekr. anm.) En liten måned senere publiseres den påklagede kronikken, og to dager senere får klager sitt tilsvarende svar på trykk.

BT anfører: «Det er BTs vurdering at utgangspunktet for saken, hvem som skal fastsette takst, er grundig belyst gjennom en rekke kilder. Det er en sak av stor samfunnsmessig betydning, kjøp og salg av bolig er et av de områdene som i størst grad påvirker vår private økonomi.»

Når det gjelder klagen og de anførte bruddene konkret, avviser BT at retten til samtidig imøtegåelse er utløst: «BT mener overordnet at kritikken som rettes mot takstmennene og Byggmestrenes [t]akseringsforbund er meningsytringer og tolkninger ført i pennen av Forbrukerrådets fagdirektør, ikke faktiske opplysninger. BT vil også understreke at kronikken og tilsvaret er en del av en løpende debatt, og viser til hvor grundig saken er belyst i de to opprinnelige nyhetsartiklene. Begge har et rikt kildegrunnlag.» BT refererer i denne sammenheng også til en tidligere PFU-sak, der utvalget uttalte at «retten til samtidig imøtegåelse kan fravikes når angrep, påstander og beskyldninger inngår som ledd i en løpende meningsutveksling, selv om dette unntaket strengt tatt er hjemlet i VVp-punkt 4.15».

Med hensyn til de konkrete delene av kronikken som BMTF har sitert og som klagerne mener skulle vært imøtegått, anfører BT at en del av dette er beskrivelser og kritikk som retter seg mot en hel bransje. I tillegg handler det ikke om faktiske opplysninger, men om kronikkforfatterens opplevelse, meninger og karakteristikk, samt hans reaksjon på tidligere publiserte uttalelser fra klagers side, skriver BT.

Hva gjelder omtalen av kompetansen til de to takstmennene som er omtalt og har samtykket til klagen, uttrykker redaksjonen forståelse for at de «opplever fagdirektør Bartholdsens uttalelser som krasse». BT mener likevel omtalen må leses som fagdirektørens tolkning av hva de to har uttalt til BT tidligere. BT skriver: «[B]egge to er profesjonelle aktører hvis arbeidsoppgaver potensielt har store konsekvenser for forbrukernes privatøkonomi. Utgangspunktet for Bartholdsens kritikk er uttalelser klagerne har gitt til Bergens Tidende i forkant – og hvor de selv ikke har protestert på gjengivelsen, heller ikke i klagen.»

BT siterer hva takstmennene har uttalt tidligere: «Det er meklar som har kontakt med kundar på jakt etter bustad. Dei sit med ein heilt annan kompetanse om marknaden enn det eg gjer.»
«Kompetansen min er byggteknisk. Det er der eg nyttar tida mi og det er difor eg er takstmann.»
«Som byggmeistrar skal vi vurdere teknisk tilstand. Det er det vi kan. Marknadsverdi har mykje meir med sal og lokasjon å gjera, og kva som er riktig pris for bustaden. Slike vurderingar er meklar mykje betre på enn oss.»

Etter BTs mening kan fagdirektørens formuleringer ikke karakteriseres som løgn, slik klagerne gjør. BT anfører: «Karakteristikk som oppleves som ubehagelige er ikke det samme som faktiske opplysninger som krever samtidig imøtegåelse.» For øvrig kan BT heller ikke se at kronikken mistenkeliggjør klagerne.

Når det gjelder anklagen om brudd på tilsvaretsretten (VVP 4.15) og innvendingene mot redigeringen av tilsvaret, opplyser BT: «Klager kom til orde med sitt tilsvare 11. mars, to dager etter at Forbrukerrådets kronikk sto på trykk. Det opprinnelige manuset ble redigert – nettopp med utgangspunkt i VVps punkt 4.15. 'Ha som krav at tilsvaret er av rimelig omfang, holder seg til saken og har en anstendig form.' Vi har redigert bort passasjene hvor informasjonsrådgiver Anders Olsen anklager Bartholdsen for direkte løgn. Det mener Bergens Tidende ikke er å holde seg til saken. Anklager om løgn er grove beskyldninger, og det er etter BTs vurdering uansett ikke dokumentert i innlegget. Således er det heller ikke 'anstendig form'. Vi har på samme grunnlag også redigert bort formuleringen 'tydelig kobling til aktører i bransjen', da den heller ikke er redegjort for i den opprinnelige teksten.»

For øvrig mener BT at dialogen med tilsvaretsforfatteren om redigeringen har vært «ryddig»: «[H]an var godt kjent med endringene som ble gjort og hvor det også fremgår at han på dette tidspunkt aksepterte dem.» BT avviser også at omfanget på tilsvaret ble begrenset: «BT viser her til at kronikken har et standardisert uttrykk, og at omfanget på tilsvaret vurderes journalistisk og redigererteknisk som alle andre debattinnlegg. VVPs punkt 4.15 stiller krav til rimelig omfang – og det er etter BTs syn godt ivare tatt. Rimelig omfang kan ikke måles i antall tegn eller valg av illustrasjon. At nettversjonen av debattinnlegget ikke nådde opp på BTs front, er likeledes et utslag av journalistiske vurderinger. Men det hører uansett med til historien at tilsvaret har vesentlig flere visninger hos BT enn selve kronikken. Tilsvaret har over 5000 visninger, kronikken i overkant av 3000.»

BT vedgår ellers at nettpubliseringsen «burde vært utstyrt med Anders Olsens tittel», og «mener det er beklagelig og mangelfullt, men ikke et brudd på noen av VVp-plakatens punkter». Redaksjonen legger også til at det er endret i ettertid.

For øvrig kan BT ikke se at VVP-punkt 1.5 skal være brutt. BT påpeker: «Det er i høyeste grad pressens oppgave å beskytte enkeltpersoner mot overgrep fra det offentlige. Det er ikke pressens oppgave å beskytte kommersielle aktører mot å bli kritisert.»

Klagerne argumenterer for at fagdirektøren i Forbrukerrådet må «tåle sterkere kritikk enn den han kommer med selv», fordi Forbrukerrådet må oppfattes som «et myndighetsorgan».

Klagerne understreker videre: «Det legges til at det ikke er bare meningsinnholdet det reageres på, men formuleringene, som er fremsatt på en lite saklig måte. Det er en gjennomgående nedlatende og mistenkelig tone i hele kronikken. Det fremstår ikke som nøkterne innspill fra en uavhengig statsansatt. (...) Videre mener vi at [fagdirektøren]

baserer sine uttalelser på feilaktige opplysninger om takstbransjen (...) Mest alvorlig mener vi at det er at Bergens Tidende bygger opp under vinklingen som gir inntrykk av at meglerne forsøkte å gjøre bolighandelen dårligere. Sannheten (...) er at det var meglerne som tok initiativ til å gå bort fra verditakst (som ikke sier noe om tilstand) og over til tilstandsrapport, en forbedring i forhold til trygghet i bolighandelen. Vi mener at Bergens Tidende og [fagdirektøren] burde og kunne satt seg inn i dette, i stedet for å videre bygge opp under misoppfatningen om at meglerbransjen er pr. definisjon uærlig.»

Klagerne fastholder at fagdirektørens gjengivelse av hva takstmennene tidligere uttalte i BT er «så feilaktig (...) at det kan kalles løgn»: «Det er fremsatt på en slik måte at det ikke presenteres som hans mening eller tolkning, men som definisjon av hva takstmennene sa, uten at det samsvarer med ordlyden i artikkelen det refereres til.»

Slik klagerne ser det, er det «graverende at Forbrukerrådet ikke gjør grundigere undersøkelser før de [uttaler seg], for [de] vet at praksisen våre takstmenn beskriver er vanlig i alle tre forbundene». I denne sammenheng viser BMTF også til en vedlagt artikkel hvor fagdirektøren har uttalt seg, og som underbygger argumentet om at «han kjenner til situasjonen slik den er i andre deler av landet» [at det ikke er takstmenn som bestemmer markedsprisen på boligene, sekr. anm.]. Klagerne anfører: «Uavhengig om påstandene vurderes som meningsytringer eller faktiske opplysninger, mener vi at de er basert på svakt kunnskapsgrunnlag og feiltolkning av faktiske opplysninger (...) Bedre faktagrunnlag burde ført til at Forbrukerrådet ikke fikk uttale seg slik de gjorde.»

Med hensyn til delene av BMTFs tilsvare som ble redigert, anfører klagerne at påstandene som BT mener ikke var underbygget, kunne blitt underbygget, om de hadde blitt bedt om det. Klagerne skriver også om kommunikasjonen med BT: «Vi ble møtt med en unormalt krass tone da vi ville argumentere for at vi mente vårt svar burde trykkes i helhet. 'Dette gidder jeg ikke diskutere' var svaret vi fikk av en meget opphetet journalist. (...) I forhold til tilsvarets størrelse som var betydelig mindre enn den opprinnelig kronikken, opplever vi at det er bortforklaringer som presenteres, og det eneste som taler i fordel Bergens Tidende er at vårt svar ble lest mest. Det har sammenheng med at vi har effektivt delt artikkelen via sosiale medier, og vi reagerer på at avisen tar vår innsats til sin fordel.»

På bakgrunn av dette fastholder klagerne at BT har brutt god presseskikk: punktene 4.14, 4.15 og 1.5 i VVP.

Bergens Tidende står fast på at redaksjonen ikke har brutt god presseskikk: «At klager i det hele tatt mener at fagdirektør Thomas Bartholdsen i Forbrukerrådets kronikk skal rammes av dette punktet i VVP [1.5], vitner om liten forståelse av betydningen av offentlig debatt. Enkeltmenneskene som her blir utsatt for kritikk, er takstmenn som opererer i en bransje med betydelig innvirkning på svært manges nordmenns private økonomi. Det må i høyeste grad sies å være relevant at Forbrukerrådet har meninger om deres yrkesutøvelse – uavhengig om man deler synspunktene til Forbrukerrådet eller ikke.»

Når det gjelder spørsmålet om retten på samtidig imøtegåelse (VVP 4.14) og tilsvare (VVP 4.15), skriver BT: «Kritikk forveksles av klager med det som kalles 'en gjennomgående nedlatende og mistenkelig tone i hele kronikken'. I en løpende diskusjon må det være rom for spissformuleringene. Spørsmålet er om klager utsettes for sterke beskyldninger som bør utløse samtidig imøtegåelse av faktiske opplysninger. (...) Det er BTs bestemte mening at det ikke er tilfellet i denne saken.»

BT påpeker også at klagerne fikk tilsvaret på trykk to dager etter at den påklagede kronikken var publisert, og at saken ble redigert «i forståelse med Anders Olsen, som det fremgår av vedlagte e-post-utveksling».

Når det gjelder hvordan tilsvaret ble publisert, opplyser BT: «Saken ble dimensjonert på helt standard måte; plassert sammen med andre debattinnlegg og lagt på nett.» Og med hensyn til hvordan klager fremstiller kommunikasjonen mellom partene, anfører BT: «Journalisten klager viser til, var undertegnede, nyhetsredaktør Jan Stian Vold. Jeg opplevde telefonsamtalen som hyggelig, men kortfattet.»

Avslutningsvis skriver redaksjonen: «BT registrerer at det er stor uenighet mellom klager og Forbrukerrådet om hva som er til boligkjøpernes beste. Det er nødvendigvis ikke så overraskende. Det som er overraskende, er bransjeforbundets hårsåre tilnærming til det faktum at andre meningsberettigede ikke deler deres syn.»